

Arnhem, 11 september 2022

Lieve Vrede,

In de wachtkamer van de bloedbank
bladerde ik op de website van Defensie
door de toelatingseisen voor de Nationale Reserve.

Want, dacht ik,
misschien kan ik me beter voorbereiden op wat hopelijk nooit komen gaat,
dan van wereldvrede te blijven dromen.

Dromen doe je immers met je ogen dicht.

Misschien had ik teveel op Twitter gezeten,
teveel reacties onder krantenberichten gelezen,
teveel gratis nieuws gekeken, misschien
raakte ik verdwaald in de kloof tussen *wakker* en *woke*,
maar ik wilde wat van mijn onmacht omzetten in daadkracht.

Of in strijdkracht zelfs, misschien.

“Voor een groot aantal reservistenfuncties
heb je geen militaire kennis of ervaring nodig”,
vertrouwde een geüniformeerde vrouw in een filmpje me toe.

Dat bood perspectief.

Ze vervolgde: ‘Wij leren je de basisvaardigheden,
zoals zelfverdediging, schieten en kaartlezen.’”

Bij dat laatste, wist ik nu al, zou het zeker mis gaan.
Laat mij kaartlezen en ik leid een peloton zó de armen van de vijand in.

Ik heb al moeite met links en rechts.

Hoe meer vacatures ik bekeek
hoe meer ik me bewust werd van mijn nutteloosheid
zou de oorlog ons bereiken.

De personeelstekorten bij defensie zijn misschien nijpend,
maar nog niet zo nijpend
dat het een goed idee is mij te bewapenen.

Als soldaat zou ik ons land het beste dienen door te deserteren,
of door over te lopen en de vijand met mijn incompetentie op te zadelen.

Wat ik dan wel moet doen mocht het ondenkbare gebeuren
en de frontlinies achter onze provinciegrenzen komen te liggen,
dat weet ik niet.

Wat ik wel weet is dat die onwetendheid een geschenk is,
dat ik misschien niet verdien, maar wel moet koesteren.